

Miten usko syntyy?

Room. 10:14-21

14. *Mutta kuinka he voivat huutaa avukseen häntä, johon eivät usko? Kuinka he voivat uskoa häneen, josta eivät ole kuulleet? Kuinka he voivat kuulla, ellei ole julistajaa?*

15. *Ja kuinka kukaan voi julistaa, ellei ketään lähetetä? Onhan kirjoitettu: "Kuinka suloiset ovat niiden jalat, jotka julistavat hyvää sanomaa!"*

16. *Kaikki eivät kuitenkaan ole olleet kuuliaisiksi evankeliumille. Jesaja sanookin: "Herra, kuka uskoo meidän saarnamme?"*

17. *Usko tulee siis kuulemisesta mutta kuuleminen Kristuksen sanan kautta.*

18. *Mutta minä kysyn: eivätkö he ole kuulleet? Varmasti ovat: "Heidän äänensä on*

kantautunut- kaikkiin maihin ja heidän sanansa maailman ääriin asti."

19. *Kysyn vielä: eikö Israel ole tiennyt siitä? Jo Mooses sanoo: "Minä yllytän teidät kahtimaan kansaa, joka ei ole kansa, saatan teidät vihastumaan ymmärtämättömän kansan tähden."*

20. *Jesajakin on rohkea ja sanoo: "Minut ovat löytäneet ne, jotka eivät minua etsineet, olen ilmestynyt niille, jotka eivät minua kysyneet."*

21. *Mutta Israelista hän sanoo: "Koko päivän minä olen ojentanut käsiäni tottelematonta ja uppiniskaista kansaa kohti."*

Miten usko syntyy?

Mitä usko on? Miten se syntyy? Mikä rooli uskon syntymisessä on julistajalla? Mikä merkitys on työntekijöiden lähettämällä? Mitä on kuuliaisuus evankeliumille? Miksi kaikki eivät usko kuulemaansa evankeliumia? Miksi Israel ei halunnut uskoa? Näiden kysymysten käsittelyä Paavali jatkaa osoitettuaan edellä, että ihminen pelastuu sydämen uskolla Jeesuksen täytettyyn sovitustyöhön ja tunnustamalla uskonsa ylösnousseeseen Herraan. Koska Jumala lukee vanhurskaaksi eli itselleen kelpaavaksi jumalattoman ihmisen uskon Jeesukseen Kristukseen, on tärkeää ymmärtää oikein, mitä usko on ja mitä se ei ole.

Mitä usko on?

Mitä usko oikein on? Miten minä voisin saavuttaa oikean elävän ja pelastavan uskon? Muistan, miten ahdistuneena kyselin näitä asioita, kun Jumala oli pannut sormensa omalle tunnolleni ja osoitti kipeästi kuinka syntinen olin.

Moni evankeliumin sanaa kuullut japanilainenkin on tiukannut minulta: Ymmärrän, että Raamattu on totta ja haluaisin uskoa Jeesukseen, mutta sano nyt minulle suoraan, mitä minun oikein pitäisi tehdä, että voisin uskoa. Seurattuaan uskovia ihmisiä nämä kyselijät olivat aivan oikein ymmärtäneet, että Herran oman usko on jotain enemmän kuin vain Raamatun sanan totena pitämistä tai yritystä elää sen mukaan, yritystä, josta ei luontomme vastustuksen vuoksi näytä tulevan yhtään mitään.

Moni uskoa etsivä ei pohjimmiltaan etsi Jeesusta tai yhteyttä Jumalaan, vaan sellaista uskonnollista keinoa, jolla oman sydämensä voisi muuttaa onnellisemmaksi. Hän siis kuvittelee, että uskon saaminen avaisi hänelle sellaisen sisäisen elämän rikkauden ja ilon ja rauhan, että häntä vaivaavat ongelmat ratkeaisivat tai hän saisi uuden voiman niiden kestämiseen. Valitettavasti meidän uskovien todistukset uskoon tulosta ja elämisestä uskossa saattavat vahvistaa tällaista väärää käsitystä uskon luonteesta.

Uskon luonteesta

Usko ei ole meidän tunnetilamme, ei meidän sielumme ponnistelua parempaan sisäiseen tilaan, vaan hyvin yksinkertaista asioiden ja itsensä jättämistä toisen, siis Isän ja Jeesuksen käsiin. Se on Herran avuksi huutamista. Usko ei ole turvautumista omaan uskoonsa tai uskonnollisiin kokemuksiinsa, vaan jättämistä asia sellaisen toisen Henkilön hoidettavaksi, joka osaa, kykenee ja tahtoo tehdä sen, mihin me emme mitenkään pysty.

Uskoa kuvaa rikki mennyt kello. Minulla on periaatteessa kaksi mahdollisuutta sen korjaamiseksi. Toinen on se, että hankin sopivan määrän työkaluja ja rupean itse sitä korjaamaan. Nykyisillä taidoillani tiedän kyllä, mitä siitä seuraisi. Tulos olisi se, että kello olisi pakko heittää pois korjauskelvottomana. Toinen vaihtoehto on viedä se kellosepän korjattavaksi. Tällöin en itse tee kellolle mitään, vaan uskon sen kokonaan asiantuntijan käsiteltäväksi.

Omaa synnin tähden turmeltunutta epäkuntoista sydäntämme emme saa parhailla yrityksillämme kuin entistä surkeampaan kuntoon. Ainoa mahdollisuutemme on sydänten kelloseppä Jeesus Kristus, synnin ja kuoleman kukistanut Ylösnoussut. Hän kykenee meidän kokonaisvaltaisen epäonnistumisemme, lankeemuksemme ja elämämme pahimman kriisin jälkeen vielä hoitamaan asiat niin, että pääsemme Hänen luokseen taivaalliseen asuntoon.

Uskon lähtökohta on oman avuttomuuden täysi tunnustaminen. Kun Jeesus kehotti meitä tulemaan lasten kaltaisiksi, kysymys oli juuri aidosta uskosta. Lapsi tietää, ettei hän kykene tekemään sitä ja tätä ja siksi hän pyytää vanhempiaan ja turvaa heihin kokonaisvaltaisesti. Lapsen uskon suuruus on siinä, että hän tunnustaa ja näkee Jumalan suurena ja uskaltaa jäädä kokonaan sen varaan.

Luottamus alkaa puheesta

Raamatullista uskoa ei voi syntyä, ellei Jeesus Kristus itse tule luoksesi ja ala puhua sinulle. Luottamussuhde ihmissuhteissakin alkaa aina puheesta eikä suinkaan siitä, että seuraamalla jonkun käytöstä ja tekoja, tulemme siihen tulokseen, että hän on luotettava. Tapaat ihmisen vasta sitten, kun olet päässyt keskustelusuhteeseen hänen kanssaan. Nostat välittömästi tuntosarvet pystyyn ja teet hänen puhettavastaan johtopäätöksesi. Tuohon ihmiseen voi luottaa. Jos ja kun hän sitten toimii myös johdonmukaisena lupauksilleen, luottamuksesi häneen lähtee syvenemään. Toisaalta ihminen voi alta aikayksikön tuhota sanoillaan synnyttämänsä luottamuksen petämällä lupauksensa. Koko arkielämämme toimii luottamussuhteiden varassa ja kiipeimpiä asioita elämässämme juuri ne suhteet, joissa luottamuksemme on muserrettu. Meillä voi olla paljonkin ennakkotietoa jostakin henkilöstä ja sen synnyttämiä odotuksia, mutta vasta henkilökohtaisessa suhteessa syntyy vuorovaikutukseen perustuvaa luottamusta.

Uskon syntymisessä ei ratkaisevaa siis ole se, näemmekö henkilön vai emme, vaan se, että saamme kuulla hänen puheensa ja sanansa. Kun sana on vakuuttanut meidät, alamme odottaa myös uskomme kohteen sanojen kanssa sopuinnussa olevaa toimintaa. Uskon suuruus ei myöskään ole sitä, kuinka voimakkaita turvallisuuden ja luottamuksen tunteita meillä on jotakuta kohtaan, vaan sitä, kuinka hyvin

olemme jonkun oppineet tuntemaan ja kuinka suurena näemme hänet hänen persoonallisten ominaisuuksiensa perusteella.

Usko Jeesukseen on siis pitkälle saman tyyppinen luottamussuhde kuin ihmissuhteissakin. Et voi uskoa Jeesukseen, ellei Hän itse ole tullut sanassaan luoksesi. Vain Hän voi siis synnyttää uskon. Kristillistä uskoa ei voi siksi esiintyä irrallaan tai erillään Jeesuksen tuntemisesta. Uskoa voi esiintyä vain henkilö- eli keskustelusuhdeessa Jeesukseen Kristukseen. Jeesus on nimittäin elävä Henkilö ja on keskelläämme, puhuu meille Raamatun kautta ja kuulee meidän puheemme, näkee ajatuksemme. Jeesus Kristus on siis läsnä oleva Herra, jolle voi puhua ja joka puhuu meille, vaikka emme häntä näekään.

Usko ei ole ominaisuutemme

Usko ei ole siis meissä oleva sisäinen ominaisuus, jota voisi esiintyä periaatteessa Jeesuksesta irrallaankin. Usko on toisen henkilön tuntemiseen perustuvaa luottamusta toisen kykyyn ja haluun tehdä, mitä hän on sanonut tai luvannut. Ennen kuin Jeesukseen voidaan uskoa, Hänet on opittava tuntemaan, Hänen puhettaan on kuultava tai vähintään Hänestä on kuultava niin paljon, että haluamme päästä tuntemaan Hänet henkilökohtaisella tasolla. Jokainen, joka etsii Raamatun Jeesusta, pääsee Hänet myös tuntemaan.

Herra voidaan löytää

Herran etsiminen on mahdollista, sillä Hän puhuu sanassaan. Siksi uskoa kyselevä on johdettava Herran Sanan ääreen. Herra puhe voi kyllä sitten panna meidät aika koviille. Mutta Hänen puheensa synnyttää meissä myös luottamuksen Häneen. Herran teot osoittavat meille, että Hän vastaa sanastaan.

Usko ei mitään - Jeesus kaikki

Usko ei itsessään ole mitään. Se ei synnytä uskonsa kohdetta. Uskon kohteen, Jeesuksen luotettavuus, synnyttää uskon. Usko vain tarttuu elävään Jeesukseen. Jeesus ja Hänen tekonsa, uskon kohde on kaikki. Uskoa ei voi ottaa, koska Jeesusta ei voi ottaa noin vain itselleen. Jeesus tulee elämäämme niillä ehdoilla, jotka Hän sanelee. Kun taivutat sydämesi Hänen hallintaansa, uskot Häneen. Epäusko ei ole usko-nimisen ominaisuuden puutetta, vaan tietoista luottamusta omiin ajatuksiin enemmän kuin Jeesuksen sanaan. Epäusko nostaa itsensä Jeesuksen yläpuolelle ja on siis ylpeyttä olemukseltaan.

Jeesus Kuninkaaksi

Usko Jeesukseen voi alkaa vain siitä, että ihminen joutuu vararikkoon ja tunnustamaan, ettei hän selviä ilman Jeesukselta saatavaa apua. Usko Jeesukseen eroaa ratkaisevasti ihmissuhteiden luottamuksesta siinä, että Jeesuksen edessä ihminen ei voi esiintyä ikään kuin tasavertaisena osapuolena malliin: "Minä luotan Sinuun ja Sinäkin voit luottaa minuun."

Herran edessä ihmiseltä romahtaa kaikki luottamus omaan itseensä. Kaikki jää riippumaan siitä, mitä Jeesus tekee läpeensä turmeltuneelle ja epäluotettavalle ihmiselle. Siksi usko Jeesukseen merkitsee väistämättä myös Jeesuksen tunnustamista Kuninkaaksi ja Herraksi.

Usko merkitsee päätösvallan luovuttamista Jeesuksen käsiin: "Tapahtukoon Sinun tahtosi, ei minun." Usko merkitsee siis aina myös kuuliaisuutta Herralle: "Vain Sinä tunnet asiat oikein, johdata Sinä niin kuin tahdot." Usko vie Herran oman palvelijan asemaan, jossa on ilo saada tehdä niin kuin Isäntä tahtoo tietäen samalla, että minäkään tehtävän suorittaminen Jumalan valtakunnan työssä ei tee meistä ansiollisia. Se, että saamme palvella, on Herraa on suurta armoa. Se ei lisää mitään pelastukseemme, koska se on meille annettu kokonaan jo lahjaksi.

Sanan julistus

Mutta kuinka he voivat huutaa avukseen häntä, johon eivät usko? Kuinka he voivat uskoa häneen, josta eivät ole kuulleet? Kuinka he voivat kuulla, ellei ole julistajaa? Ja kuinka kukaan voi julistaa, ellei ketään lähetetä? Onhan kirjoitettu: "Kuinka suloiset ovat niiden jalat, jotka julistavat hyvää sanomaa!" (14, 15)

Koska pelastava usko voi syntyä vain siten, että lain ja evankeliumin sanassa Jeesus itse lähestyy ihmistä, avainkysymykseksi muodostuu, löytyykö niitä aiemmin uskoon tulleita, jotka lähtevät julistamaan sanaa muille. Uskoon tulleilla on näin ollen suuri vastuu. Siitä Hesekiel kirjoittaa näin:

Sinut, ihmislapsi, minä olen asettanut vartiomieheksi Israelin heimolle. Kun kuulet sanan minun suustani, sinun on varoitettava heitä minun puolestani. Jos minä sanon jumalattomalle: 'Jumalaton, sinun on kuoltava', mutta sinä et puhu hänelle ja varoita häntä hänen tiestään, tuo jumalaton kuolee synnissään, mutta minä vaadin sinut vastuuseen hänen verestään. Mutta jos sinä varoitat jumalatonta hänen tiestään ja kehotat häntä kääntymään siltä pois mutta hän ei käännä, hän kuolee synnissään, mutta sinä olet pelastanut sielusi." (Hes. 33:7-9)

Jumalan lähettäjä

Paavali kuvaa julistavan tehtävää näin:

Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut ihmisille heidän rikkomuksiaan, ja hän uskoi meille sovituksen sanan. Kristuksen puolesta me siis olemme lähettäjiä, ja Jumala kehottaa meidän kauttamme. Me pyydämme Kristuksen puolesta: antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa. (2. Kor. 5:19-20)

Kysymys ei ole vain siitä, että seurakunta lähettäisi, varustaisi ja valtuuttaisi ihmisen lähtemään julistamaan sanaa niille, jotka eivät ole sitä kuulleet, vaan varsinkin lähettäjä on itse Jumala. Valtuutus toimia Jumalan lähettäjänä koskee siis jokaista uskoon tullutta. Pelastettu ihminen edustaa aina ja kaikkialla omaa Lähettäjänsä. Lähettäjän tehtävä on välittää kuulijoille sanoma Jumalan suusta. Siksi evankeliumia jakaessamme meidän pitää pitäytyä tarkasti siihen, mitä Jumala on Raamatussa puhunut. Emme saa puhua omiamme, emme hienoja uskonnollisia mielipiteitä tai oivalluksia vaan Herran omaa sanaa. Sillä vain Herran sana kykenee synnyttämään pelastavan uskon ihmisen sydämissä:

Usko tulee siis kuulemisesta mutta kuuleminen Kristuksen sanan kautta. (17)

Sanan julistajalla on suunnattoman suuri vastuu. Mutta samalla maan päällä ei ole mitään sen suurempaa tehtävää ja etuoikeutta kuin julistaa hyvää sanomaa Jeesuksesta Kristuksesta: *"Kuinka suloiset ovat niiden jalat, jotka julistavat hyvää sanomaa!" (15)* Miksi sanansaattajan jalkoja ylistetään? Ainakin se viittaa siihen, että julistajan ei pidä odottaa, että ihmiset tulisivat hänen luokseen kuuntelemaan sanaa, vaan hänen tulee itse lähteä niiden luo, jotka eivät vielä ole kuulleet pelastuksen sanomaa. Toiseksi ilmaisu kertoo siitä ilosta, jonka sanansaattaja saa, kun hän näkee

Jumalan suorittavan pelastustekoja hänen julistamansa evankeliumin kautta. Hän itse ei kykene ketään pelastamaan, mutta aina silloin tällöin hän saa ihmetellä, miten Jumala pelastaa ihmisen hänen silmiensä edessä. Silloin julistaja pääsee maistamaan jotain Jumalan ilosta, sillä taivaassa nousee suuri riemu, kun yksi syntinen ihminen kääntyy ja saa armon Jeesuksen täytetyn työn tähden.

Syy siihen, että vain harvat pelastuvat, ei olekaan usein siinä, etteivät ihmiset haluaisikaan pelastua, vaan siinä, ettei ole julistajia. Siksi Jeesus pyysi: *"Eloa on paljon, mutta työmiehiä vähän. Rukoilkaa siis elon Herraa, että hän lähettäisi työmiehiä satoa korjaamaan."* (Matt. 9:37-38) Voi olla, että vastaus tähän rukoukseen on se, että Jeesus lähettää juuri sinut evankeliumin työhön niin läheistesi kuin kauempanakin olevien pariin. Paavalille, entiselle seurakunnan vainoajalle, ei ollut mitään muuta vaihtoehtoa, kuin julistaa evankeliumia. Hän huudahtaa: *"Voi minua, ellen evankeliumia julista!"*

Kuulijan vastuu

Mutta minä kysyn: eivätkö he ole kuulleet? Varmasti ovat: "Heidän äänensä on kantautunut kaikkiin maihin ja heidän sanansa maailman ääriin asti." Kysyn vielä: eikö Israel ole tiennyt siitä? Jo Mooses sanoo: "Minä yllytän teidät kadehtimaan kansaa, joka ei ole kansa, saatan teidät vihastumaan ymmärtämättömän kansan tähden." Jesajakin on rohkea ja sanoo: "Minut ovat löytäneet ne, jotka eivät minua etsineet, olen ilmestynyt niille, jotka eivät minua kysyneet." Mutta Israelista hän sanoo: "Koko päivän minä olen ojentanut käsiäni tottelematonta ja uppiniskaista kansaa kohti." (18-21)

Jumalan lähettilään vastuu on siinä, että hän on uskollinen Lähettäjälleen, julistaa juuri niin kuin Jumala sanassaan puhuu ja menee niiden luo, joille Jumala johdattaa hänet todistamaan Kristuksesta. Mutta hänellä ei ole vastuuta siitä, miten kuulijat ottavat sanan vastaan. Hän tietää, että on niitä, jotka torjuvat sanan heti kättelyssä, niitä, jotka iloisesti kuuntelevat hetken, mutta luopuvat heti, kun nousee vastustusta. Sitten on niitä, joiden elämässä Jumalan sana tukahtuu kaikenlaisiin elämän murheisiin ja ajallisten etujen tavoitteluun. Onneksi on vielä niitäkin, joiden elämässä sana kantaa hyvää ja pysyvää hedelmää, niin että heistäkin tulee uskollisia sanan todistajia. Viimeisellä tuomiolla jokainen ihminen joutuu sitten vastuuseen siitä, miten he ottivat vastaan Jumalan sanan julistajat ja itse evankeliumin.

Juutalaiset

Kaikkiällä, missä Paavali kiersi julistamassa evankeliumia, hän aloitti työnsä juutalaisten parista, vaikka useimmin juuri he nousivat vastustamaan kuulemaansa sanaa. Vasta sitten hän kääntyi pakanoiden eli ei-juutalaisten puoleen. Tänäkin päivänä on äärimmäisen tärkeätä, että juutalaislähetystä ei laiminlyödä, vaikka vastaanotto on edelleen enimmäkseen torjuva. Oman aikansa juutalaisista Paavali saattoi sanoa, että he kaikki olivat kuulleet evankeliumin Jeesuksesta. Kaikki Juudeassa ja Galileassa asuneet kuulivat jo Jeesuksen julistuksen Jumalan valtakunnasta, mutta sitten helluntain jälkeen Pyhän Hengen saanut juutalainen alkuseurakunta levitti 40 vuoden ajan evankeliumia heimoveljilleen. Kaikki silloin eläneet juutalaiset saivat kuulla sanoman, vaikka vain pieni vähemmistö otti sen vastaan. Kysymys ei ollut siitä, että Jumala ei olisi halunnutkaan heidän pelastuvan. Herra sanoi: *"Koko päivän minä olen ojentanut käsiäni tottelematonta ja uppiniskaista kansaa kohti." (21)* Jokainen evankeliumin kuullut ja ymmärtänyt on vastuussa siitä, pelastuuko hän vai

ei. Vain taipumalla Jumalan sanan alle ihminen voi pelastua. Jos hän torjuu sen, hän joutuu viimeisellä tuomiolla vastaamaan itse omista synneistään ja saa oikeudenmukaisen palkan, kadotustuomion.

Juutalaiset torjuivat evankeliumin sanan pitäytymällä omaan vanhurskauteensa, lain noudattamiseen. Heidän uskonnollinen ylpeytensä oli vahva muuri evankeliumia vastaan. Sen sijaan pakanat ottivat suurin joukoin evankeliumin vastaan. Nyt vielä elämme pakanalähetyksen aikaa. Vielä eivät läheskään kaikki ei-juutalaiset ole saaneet kuulla evankeliumia. Tehtävämme on mennä ja julistaa siihen asti, että kaikki kansat ovat saaneet kuulla evankeliumin todistukseksi heille. Kun tämä tehtävä on saatu päätökseen, kun ”pakanoiden täysi luku” on tullut sisälle Jumalan valtakuntaan, Jeesus tulee toisen kerran ja antaa Israelille vielä uuden mahdollisuuden ottaa vastaan evankeliumi. Nyt meidän tehtävämme on olla uskollisia tehtävällemme.

Kuolemaantuomittu vanki Sapporosta

Nagoyan suurkaupungissa toimivan erään kirkon pastori Keton rouva oli jo vuosia toiminut vankilatyössä. Hän vierailee useissa vankiloissa ja julistaa evankeliumia yhdessä miehensä kanssa. Hänen erityisenä huolen aiheenaan ovat kuolemaan tuomitut vangit. Normaalisti vangit joutuvat odottamaan kuolemantuomionsa toimeenpanoa keskimäärin kolme - neljä vuotta. Näitä vankeja ei lähiomaisten lisäksi kukaan ulkopuolinen saa tavata, eivät myöskään vankilalähetit. Oikeudenkäynnit ovat kyllä julkisia.

Siksi kun rouva Keto sai tietää erään 24 -vuotiaan miehen kuolemantuomiosta, hän alkoi rukoilla ja kysellä, miten evankeliumi Jeesuksesta voitaisiin hänelle viestittää. Rakkaus keksii keinon. Näille vangeille on mahdollista lähettää kirjeitä, jotka tietenkin sensuroituina toimitetaan perille. Rouva Keto lähetti tälle kahden ihmisen murhasta tuomitulle miehelle kirjeen ja kertoi siinä, miten Jeesus oli Golgatan ristillä kantanut hänenkin murhiensa iankaikkisen rangaistuksen. Pyytämällä armoa Jeesus antaisi sen hänelle eikä hän joutuisi kadotukseen.

Pian tuli vastaus, jossa vanki kiitti kirjeestä, mutta jatkoi sitten: "Teidän on turha minulle kirjoitella. Olen toivoton tapaus. En odota mitään muuta niin hartaasti kuin sitä, että minun kuolemantuomioni pantaisiin toimeen, sillä se on minulle oikein. Olen tehnyt niin suunnattoman väärin, kun murhasin tyttöystäväni ja hänen kanssaan minut eräässä hotellissa pettäneen miehen. Joka yö herään siihen kauheaan painajaiseen, jossa käyn tuon hirveän illan tapahtumia läpi uudestaan ja uudestaan."

Mutta rouva Keto tiesi paremmin. Siksi hän ei lakannut kirjoittamasta. Hän lähetti miehelle Uuden testamentin ja kehotti häntä lukemaan siitä, miten Jeesus ristiinnaulittiin ja miten hänen vierellään riippui kaksi muutakin. Jeesus antoi toiselle katuvalle rikolliselle synnit anteeksi ja pääsyn taivaalliseen valtakuntaansa. Jeesus teki niin, koska Hän kantoi Jumalan totuuden ja oikeudenmukaisuuden vaatiman kadotustuomion hänen sijastaan Golgatan tuskissa Isän hylkäämänä.

Mies alkoi lueskella Uutta testamenttia. Eräänä päivänä hän polvistui vuoteensa viereen avoimen Raamatun eteen ja pyysi armoa. Silloin tapahtui ihme. Jumalan Pyhä Henki laskeutui hänen sydämeensä. Hän tajusi, että Jeesuksen uhri riittää hänenkin syntiensä sovitukseksi. Hän tajusi, että ylösnoussut Jeesus tulisi herättämään hänen murhaamansakin uuteen elämään. Hän tajusi, että Sielunvihollinen oli pitänyt häntä synnin ja epätoivon kahleissa, mutta nyt Jeesuksen armo ja totuus tekivät hänet vapaaksi. Sanoin kuvaamaton Jumalan rauha laskeutui hänen sydämeensä. Hän hypähti pystyyn ja huusi: "Olen saanut anteeksi!" Hän olisi

halunnut lähteä juoksemaan ja kertomaan siitä kaikille, mutta sellin ovi pysyi kiinni. Mutta pian hänkin keksi keinon. Hänkin voisi kirjoittaa kirjeitä. Ja niin hän alkoi kirjoitella muille kuolemaan tuomituille vangeille. Ennen kuin hänen kuolemantuomionsa pantiin toimeen, kaksitoista muutakin kuolemaantuomittua oli saanut kohdata Vapahtajan ja saanut kokea pelastuksen synnin syyllisyydestä ja vallasta.

Tuli sitten se päivä, jona hänen kuolemantuomionsa pantiin toimeen. Kuolemaantuomittu saa tietää teloituspäivänsä siitä, että hänelle tuodaan poikkeuksellisen hyvä aamiainen. Kello 10 sinä aamuna tuomio pannaan toimeen. Mies nautti hyvällä ruokahalulla aterian. Kun kello läheni kymmentä ja hänet vietiin sellistä, hän esitti viimeiset pyyntönsä: "Sallikaa minun avoimin silmin siirtyä katselemaan ihanaa Vapahtajaani. Kertokaa sitten myös rouva Ketolle, miten täältä nukuin pois Herran luo." Sitten hän polvistui ja rukoili: "Kiitos Vapahtaja, että armahdit minut murhamiehen. Kiitos, että saan tänään tulla Sinun luoksesi taivaalliseen kirkkauteen. Kiitos, kun panit rouva Keton kertomaan Sinun armostasi minulle suurelle syntiselle. Kiitos Jeesus armosi suuruudesta. Aamen." Sitten hän alkoi laulaa ylistysvirttä Herralle ja sen aikana hänen maallinen matkansa päättyi Sapporon keskusvankilassa. (1976)

Entä sinä?

Oletko sinä jo kuullut ja ymmärtänyt evankeliumin siitä, että Jeesus Kristus sovitti sinunkin syntisi? Jos olet, oletko myös huutanut avuksesi Herran nimeä voidaksesi pelastua? Ellet vielä ole, näe ja tunnusta oma tilasi, tunnusta syntisi Herralle, pyydä armoa Jeesuksen ristin uhrin ja ylösnousemuksen tähden ja pyydä Hänen astua elämäsi Herraksi. Hän vastaa jokaiselle nimeään avuksi huutavalle pelastuksen lahjalla ja iankaikkisen elämän perinnöllä.

Jos olet jo uskossa ottanut vastaan Jeesuksen Vapahtajaksesi ja Herraksesi, Hän kutsuu sinua lähettilääkseen. Saat lähteä onnellisin jaloin julistamaan hyvää uutista niille, jotka vaeltavat yhä pimeydessä. Herra on luvannut olla tässä tehtävässäni kanssasi joka päivä.